

Integracja Sensoryczna

Większość informacji płynących z otoczenia dociera do naszego mózgu poprzez zmysły. Nie zawsze przepływ strumienia bodźców przebiega prawidłowo. Jeśli z jakiegoś powodu zostanie on dezorganizowany mogą wystąpić dysfunkcje w zakresie integracji sensorycznej.

INTEGRACJA SENSORYCZNA, czyli przetwarzanie bodźców sensorycznych to skomplikowany proces, podczas którego układ nerwowy człowieka odbiera informacje z receptorów wszystkich zmysłów (dotyk; układ przedsionkowy odbierający ruch; czucie ciała, czyli propriocepcja, węch, smak, wzrok i słuch), następnie organizuje je i interpretuje tak, aby mogły być wykorzystane w celowym i efektywnym działaniu.

Metoda integracji sensorycznej jest stosowana w procesie diagnozy i terapii dzieci z różnego rodzaju deficytami rozwojowymi. Twórcą

teorii integracji sensorycznej jest dr Jean Ayres – psycholog i terapeuta zajęciowy.

Głównym zadaniem terapii jest dostarczenie kontrolowanej ilości bodźców sensorycznych w szczególności

predsionkowych, proprioceptywnych i dotykowych w taki sposób,

że dziecko może

spontanicznie formułować

reakcje adaptacyjne poprawiając

procesy integracji sensorycznej.

tych bod
ź
ców.

Terapia SI obejmuje integrację podstawowych reakcji posturalnych, integrację obu stron ciała, stymuluje rozwój reakcji równoważnych, praksi, orientacji przestrzennej i lateralizacji, czucia powierzchniowego i głębokiego.

Wpływa na sprawność w zakresie dużej i małej motoryki, koncentrację uwagi, zdolności wzrokowe i słuchowe, poprawia funkcjonowanie emocjonalne, samoświadomość i samoocenę. Stopień jej intensywności oraz czas trwania zależy od rodzaju i nasilenia deficytów. Celem terapii jest normalizacja odbioru bodźców sensorycznych, ich integracji, a w efekcie - poprawa funkcjonowania dziecka.

Terapia odbywa się w sali specjalnie do tego przystosowanej i wyposażonej w specjalistyczny sprzęt do stymulacji wszystkich zmysłów. Wśród używanego sprzętu są różnego typu huśtawki, hamaki, platformy równoważne, duże piłki i wałki, deskorolki, talerze obrotowe, zestawy miękkich klocków itp.

Zajęcia prowadzone metodą Integracji Sensorycznej zawsze mają charakter indywidualny. Wynika to z faktu konstruowania i realizacji indywidualnego programu terapii dla każdego dziecka. Terapeuta planuje przebieg terapii i dostosowuje ją do potrzeb i możliwości dziecka.

Metoda jest nazywana „terapią naukowej zabawy”, ponieważ w trakcie kontrolowanych zabaw dziecko angażuje całe ciało, wszystkie zmysły i oddziałuje na układ nerwowy. Dla dziecka terapia jest zabawą i może się taką wydawać dorosłym. Ale jest to jednocześnie dla niego ciężka praca, która pod kierunkiem terapeuty umożliwia mu osiągnięcie sukcesu. Nie uczymy dzieci konkretnych umiejętności. Poprawiając integrację bodźców sensorycznych, stymulujemy procesy nerwowe, leżące u podstaw tych umiejętności. Wówczas właściwe reakcje ruchowe i emocjonalne pojawiają się w sposób naturalny, jako konsekwencja poprawy funkcjonowania ośrodkowego układu nerwowego.

Postęp ujawnia się zwykle najpierw w sferze sprawności fizycznej, a później w sferze osiągnięć

ć
szkolnych. Dziecko, czuj
ą
c,
ż
e odnosi sukcesy w coraz wi
ę
kszej ilo
ś
ci zada
ń
, podnosi swoj
ą
samoocen
ę
i ch
ę
tnie uczestniczy w zaj
ę
ciach.

Terapia daje możliwość prawidłowego rozwoju intelektualnego, motorycznego i społecznego.

Każdy rodzic może stosować pewne elementy ćwiczeń w domu. Najlepiej stymulację zmysłów prowadzić 3-5 razy dziennie, po 5 minut. Niezwykle ważne jest, aby systematycznie powtarzać wszystkie ćwiczenia, ponieważ tylko powtarzalność może przynieść rezultaty.

Opracowała Agnieszka Szwed